

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně obchodní společnosti **STAKO společnost s ručením omezeným**, se sídlem Hradec Králové, Bieblova 782, zast. JUDr. Zuzanou Zlatohlávkovou, advokátkou v Hradci Králové, Riegrovo nám. 1493, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 23.8.2012, č.j. 5213/12-1300-603995, t a k t o :

I. **Žaloba s e z a m í t á .**

II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

K projednávané věci krajský soud v úvodu uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1.1.2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastoupilo Odvolací finanční ředitelství, s nímž bude dále krajský soud jednat jako s žalovaným (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Rozhodnutím ze dne 23.8.2012, č.j. 5213/12-1300-603995, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do platebního výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2010. V jeho odůvodnění uvedl, že Finanční úřad v Hradci Králové (dále jen „správce daně“) vyzval dle § 89 a 90 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu v platném znění (dále jen „daňový řád“) žalobkyni v únoru 2011 k odstranění pochybností a následně k žádosti žalobkyně ze dne 15.7.2011, v souladu s § 90 odst. 2 a 3 daňového řádu, zahájil u ní dne 3.8.2011 daňovou kontrolu. Důvodem k vydání platebního výměru, který byl výsledkem provedené daňové kontroly, byly neodstraněné pochybnosti týkající se dvou přijatých daňových dokladů - faktur od firmy PARACO, spol. s r.o., (dále jen „PARACO“) č. 71102215, ZD 140.000 + DPH 20% 28.000 Kč a č. 71102398, ZD 125.000 + DPH 20% 25.000 Kč. Předmětem plnění podle těchto dokladů bylo poskytnutí služeb na základě uzavřené smlouvy ze dne 5. 1. 2006. Služby byly specifikovány na samostatných protokolech, které byly součástí každé faktury a byl na nich uveden seznam zákazníků a akcí, na kterých měl jednatel společnosti PARACO, Ing. P. Ž., se žalobkyní spolupracovat.

Předmětem plnění dle smlouvy ze dne 5.1.2006 bylo ekonomické a organizační poradenství, odborná pomoc při zpracování nabídek a realizaci staveb a zprostředkování zakázek dle požadavků objednatele služeb. V protokolech přiložených k fakturám byly vyjmenovány akce na nichž měla společnost PARACO spolupracovat i rozsah její spolupráce.

Žalovaný tvrdil, že správce daně hodnotil všechny důkazní prostředky a zároveň je v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjmenoval. Za ty, které měly osvědčit žalobkyní tvrzené skutečnosti označil výpovědi Ing. P. K., jednatele žalobkyně, a částečně Ing. P. Ž., jednatele společnosti PARACO, dále pak smlouvu ze dne 5.1.2006, daňové doklady č. 71102215 a č. 71102398 včetně příloh (protokoly o provedeném plnění) a doklady o úhradách.

Dle žalovaného je však tvrzení Ing. P. K. a Ing. P. Ž. o uskutečnění deklarovaných zdanitelných plnění zpochybněno tím, že nebylo doloženo písemnými výstupy, které dle tvrzení zúčastněných osob ani nevznikly, případně pokud nějaké pracovní verze existovaly, nebyly archivovány. Vzhledem k charakteru plnění a požadavku správce daně na prokazování správnosti daňové povinnosti žalobkyně již za zdaňovací období říjen 2010, měly takové písemné výstupy vznikat a Ing. P. K. byl obeznámen s tím, že prokazování bez písemných důkazů považuje správce daně za nedostatečné. Provedené práce, jak vyplývá z uskutečněných výpovědí, spočívaly z velké části v kontrole výkazů výměr, kde je třeba provádět rozsáhlé, mnohopoložkové výpočty. Výkazy výměr v zadávacích dokumentacích dle Ing. P. K. vykazují značnou chybovost. Žalovaný proto pokládal za pravděpodobné, že Ing. P. Ž. jako výsledek své práce nějaké chyby našel. Usoudil proto, že by bylo logické předat výsledek práce v písemné podobě, neboť by spočíval ve sdělení množství obtížně zapamatovatelných údajů, se kterými měli být kromě Ing. P. K. seznámeni i další pracovníci žalobkyně, podílející se na zadávacích, respektive nabídkových řízeních. V daných případech se mělo jednat o informace v jakých položkách

rozpočtu, respektive projektu byly nalezeny odchylky, jakého materiálu a množství se týkají apod. Neexistence jakýchkoliv písemných výstupů byla tudíž dle žalovaného důvodně vyhodnocena jako neobvyklá a nepravděpodobná.

Žalovaný jako neobvyklou ve srovnatelné obchodní praxi označil i smlouvu ze dne 5.1.2006 a její dodatek ze dne 15.12.2009, a to vzhledem k její stručnosti i k ujednání o ceně služby. Způsob stanovení ceny nelze odvodit ani z textu předmětných faktur a jejich příloh (protokolů). Cena na dokladech i v protokolech je uvedena jako celková, bez rozpisu na jednotlivé zakázky (projekty) nebo měrné jednotky, například hodiny. Na výše uvedenou smlouvu, kterou je možné označit za rámcovou, nenavazovaly dílčí smlouvy s podrobným stanovením smluvních podmínek, ale přímo faktury (daňové doklady).

V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný dále poukázal na to, že jednání a předávání podkladů mezi dodavatelskou společností PARACO a žalobkyní se měla dle výpovědí jednatelů obou společností uskutečnit pouze mezi nimi v sídle žalobkyně. Dle Ing. P. Ž. ke službám poskytnutým v měsíci listopadu a prosinci 2010, vyúčtovaných doklady č. 71102215 a č. 71102398, proběhlo přibližně 20 návštěv, Ing. P. K. připustil návštěvy několikrát měsíčně v řádu desítek hodin.

Dle žalovaného provedená šetření nepotvrdila výpovědi jednatelů obou společností o uskutečnění zdanitelných plnění. Z obsahu zprávy o daňové kontrole vyplynulo, že Ing. P. Ž. nebyl seznámen s podrobnostmi o akcích fakturovaných doklady č. 71102215 a č. 71102398, nemohl proto za společnost PARACO vykonávat deklarované činnosti co do rozsahu a obsahu. Žalobkyně dle žalovaného neprokázala, že plnění, uvedená na citovaných dokladech, byla co do rozsahu a obsahu uskutečněna a že tato deklarovaná plnění přijala a použila k uskutečnění ekonomické činnosti. Pokud Ing. P. Ž. jménem společnosti PARACO nějakou činnost v rámci zmiňovaných akcí pro žalobkyni prováděl, jednalo se o činnost, která rozsahem ani obsahem neodpovídala činnosti uvedené na zmiňovaných dokladech. Žalobkyně sice formálně naplnila některé zákonné podmínky pro uplatnění odpočtu daně, tj. uzavřela smlouvu, předložila formálně bezvadné daňové doklady, avšak poskytnutí deklarovaných plnění neprokázala.

Dále se v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný zabýval jednotlivými odvolacími námitkami. Především reagoval na tvrzení žalobkyně, že v protokolu ze dne 14.12.2011 správce daně uvedl nepravdivé skutečnosti. Citoval část odůvodnění platebního výměru ze dne 18.1.2011, č.j. 5765/11/228914602995, kterým byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2011, a v němž správce daně uvedl, že při jednání dne 22.12.2010 byla žalobkyně informována, že neodstranila pochybnosti o přijatém plnění od společnosti PARACO. Dále z protokolu ze dne 22.12.2010 citoval souhlas žalobkyně s vyloučením sporné faktury z přijatých zdanitelných plnění zahrnutých v přiznání k DPH za říjen 2010. Konečně pak citoval tu část protokolu ze dne 14.2.2011, kde správce daně uvedl, že žalobkyně za období prosinec 2010 uplatňuje nárok na odpočet z dokladů vystavených společností PARACO a jedná se o doklady za obdobná plnění, která

byla prověřována při předchozím šetření za období říjen 2010, kdy nebyl nárok na odpočet daně přiznán. Žalovaný usoudil, že žalobkyně si toto konstatování nesprávně vyložila. Správce použil v tomto případě slovo *přiznán* ve smyslu *připuštěn* (*přisouzen, uznán*). Uvedené konstatování v protokolu ze dne 14.2.2011 vyjadřovalo, že DPH na vstupu za zdaňovací období říjen 2010 byla správcem daně vyměřena ve výši snížené o předmětné plnění od firmy PARACO, aniž by zde bylo uvedeno, z jakých důvodů a z čí iniciativy ke snížení došlo. Zmínka o předchozím místním šetření byla ve zprávě o daňové kontrole a v předcházejícím výsledku postupu k odstranění pochybností uvedena proto, aby bylo zřejmé, že správce daně se danou problematikou zabýval již v předchozím období a již tehdy považoval předložené důkazní prostředky za nedostatečné k prokázání nároku na odpočet DPH z přijatých plnění od společnosti PARACO. V dané věci tedy žalobkyně mohla, dle žalovaného, důvodně předpokládat, že správce daně zaujme v obdobné situaci stejný postoj.

K další odvolací námitce žalovaný uvedl, že protokol č.j. 157530/11/228602605653, sepsaný v rámci vyhledávací činnosti, byl citován zejména proto, že při srovnání s pozdější svědeckou výpovědí Ing. P. Ž., jednatele společnosti PARACO, byla zřejmá nedůvěryhodnost tohoto svědka a účelovost jeho výpovědi. Z předloženého daňového spisu vyplynulo, že dne 26.4.2011 byl uskutečněn jeho opakovaný výslech v procesním postavení svědka za účasti Ing. P. K. Je tak nutno konstatovat, že správce daně nevyužil v daňovém řízení žádné informace od Ing. P. Ž., které byly získány při jednání dne 7.4.2011 a nebyly předmětem následného dotazování při výslechu uskutečněném dne 26.4.2011. Cílem vyhledávací činnosti nebylo prvotně zjišťovat podrobnosti o spolupráci žalobkyně se společností PARACO, ale zjistit, jakou činností se tato společnost v roce 2010 zabývala, dále ověřit, zda vykazuje uskutečněná plnění ve své daňové evidenci a zjistit, kdo konkrétně měl práce za společnost PARACO provádět (zda osobně její jednatel nebo případní subdodavatelé apod.), tedy identifikovat potenciální svědky. Vzhledem k tomu, že v úvodu vyhledávací činnosti bylo zástupcem společnosti PARACO sděleno, že práce pro žalobkyni byly jedinou činností, kterou tato společnost v roce 2010 vykonávala a jednatel, Ing. P. Ž., byl jedinou osobou, která tuto činnost za společnost PARACO prováděla, směřovaly další otázky správce daně k této činnosti. Z popsaného průběhu a obsahu vyhledávací činnosti je dle žalovaného zřejmé, že se nejednalo o zastřený výslech svědka, jak v podaném odvolání žalobkyně namítala. Využití informací zjištěných v rámci vyhledávací činnosti ke srovnání s informacemi, respektive důkazními prostředky zjištěnými v rámci kontroly, není v rozporu se zákonem. S ohledem na výsledek vyhledávací činnosti bylo proto logické předvolat ke svědecké výpovědi právě Ing. P. Ž.

Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou žalobkyně o údajném „překročení zadání správcem daně“, když v rámci postupu k odstranění pochybností za zdaňovací období prosinec 2010 položil dotazy k období roku 2011. Uvedl, že dotazy ke zdaňovacím obdobím roku 2011 byly položeny v souvislosti se sdělením Ing. P.

Ž. v protokolu čj. 157530/11/228602605653, a to z důvodu ověření celkového rozsahu jeho spolupráce se žalobkyní.

Dále žalovaný tvrdil, že podle předloženého daňového spisu správce daně hodnotil důkazní prostředky včetně výpovědí Ing. P. Ž. na straně 7 - 13 zprávy o daňové kontrole, dále pak na straně 18 - 22 a 24 - 28 této zprávy. Proto konstatoval, že hodnocení důkazních prostředků je podrobné a úplné. Za součást tohoto hodnocení je dle žalovaného nutno považovat posouzení jednotlivých důkazních prostředků ve vzájemných souvislostech. Vybrané pasáže z jednotlivých protokolů o ústním jednání jsou ve zprávě o daňové kontrole citovány a jako důkazní prostředky použity v daňovém řízení.

Žalovaný konečně uvedl, že správce daně nehovoří o povinnosti vést písemné podklady k fakturaci, ale o povinnosti prokazovat, respektive „unést důkazní břemeno“. Uchovávání písemných podkladů k fakturaci je běžnou a obvyklou obchodní praxí. Text na straně 27 zprávy o daňové kontrole, kde správce daně popisuje jednu z variant mechanismu krácení daně v tzv. řetězcích, je reakcí pouze na obsah vyjádření žalobkyně, v němž argumentujete absurdností situace, kdy „subjekt platí za bezcenné služby“. Z tohoto textu je tedy zřejmé, že absurdnost takové situace může být pouze zdánlivá. Správce daně poukázal jen na některé shodné znaky s případem žalobkyně, avšak neuvedl, že žalobkyně zkrátila daň právě tímto způsobem.

Ve včas podané žalobě žalobkyně vnesla řadu námitek procesních i hmotně právních. Za zásadní procesních pochybení označila postup správce daně, který 7.4.20101 ve společnosti PARACO vyslechl jeho jednatele Ing. P. Ž., a označila ho za zastřený výslech svědka. Tvrdila, že při následném výslechu, který proběhl dne 24.6.2010 nebyl dotázán na svůj poměr k věci a nebyla mu dána možnost spontánně vypovídat. Dle žalobkyně je i sporné, zda jako svědek vypovídal za společnost PARACO nebo jako fyzická osoba.

Převážnou část svých námitek věnovala žalobkyně postupu správce daně a žalovaného při odůvodnění jejich rozhodnutí. Tvrdila, že ve všech písemnostech kombinuje správce daně vlastní konstatování s rozsáhlými citacemi z protokolů. Žalobkyně tak byla zahlcena množstvím písemného materiálu, když rozhodující pro ni bylo pouze posouzení důkazních prostředků správcem daně.

Dále poukázala na tvrzení žalovaného, že přijatá plnění nebyla doložena písemnými výstupy, nevznikly žádné písemnosti, ačkoliv vzhledem k obdobnému požadavku správce daně za období říjen 2010, měly vznikat. Žalobkyně však tvrdí, že jí nebyla uložena žádná záznamní povinnost, proto si žalovaný o takové její povinnosti nemůže učinit závěr. Žalovaný se od počátku soustředil pouze na část subdodávek od společnosti PARACO, i když tato společnost spolupracovala také na zadávacích řízeních. Upozornila, že v případech, kdy se ucházela o veřejnou zakázku bylo její prioritou tuto zakázku získat a ne se snažit uspokojit neuloženou, avšak správcem daně požadovanou evidenci.

Žalobkyně konečně namítala, že správce daně primárně hodnotí důkazní prostředky a volí ty z nich, které provede jako důkaz a následně je hodnotí podle § 8 daňového řádu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že žaloba nepřinesla žádné nové skutečnosti a odkázal proto na odůvodnění žalobou napadené rozhodnutí. Navrhl zamítnutí žaloby.

Při jednání před soudem žalobkyně odkázala v plném rozsahu na žalobní námítky uvedené v žalobě. Zdůraznila, že úřední záznamy sepsané správcem daně dne „x“ a „x“ zjevně sloužily k získání podkladů od společnosti PARACO. Poukázala na výslech svědka Ing. P. Ž. a tvrdila, že z průběhu celého řízení není zjevné, zda byl slyšen jako svědek nebo jako zástupce společnosti PARACO.

Pověřený pracovník žalovaného poukázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a konstatoval, že shromážděný materiál potvrzuje správnost závěrů odvolacího orgánu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního „s.ř.s.“ O věci usoudil následovně.

Žalobkyně v úvodu žaloby označila za zásadní procesních pochybení postup správce daně, který dne 7.4.2010 ve společnosti PARACO vyslechl jeho jednatele Ing. P. Ž., a označila ho za zastřený výslech svědka.

K tomu krajský soud uvádí, že dle obsahu protokolu ze dne 7.4.2011 bylo jednání vedeno s Ing. P. Ž. jako statutárním zástupcem společnosti PARACO. Již v úvodu jednání byl dotazován na to, v čem spočívala činnost společnosti, a vzhledem k tomu, že uvedl, že v roce 2010 byla zaměřena pouze na společnost STAKO, tedy žalobkyni, byl dále tázán na formu a rozsah spolupráce. Navíc potvrdil, že se druhý společník Ing. J. již 10 let na činnosti společnosti PARACO nepodílí. Byl tedy jedinou osobou, která byla schopna o činnosti společnosti PARACO podat informace. Následně dne 8.4.2011 nařídil správce daně výslech Ing. P. Ž. Ten proběhl na den 26.4.2011. K tomu krajský soud podotýká, že výslech Ing. P. Ž. jako svědka o konkrétní spolupráci žalobkyně a společnosti PARACO, za kterou tuto činnost výlučně vykonával, není v rozporu se zákonem pokud jeho výpověď nevybočila z mezí daných ust. § 96 odst. 1 daňového řádu. Pro posouzení zákonnosti takového postupu není nutné řešit, jak se domáhá žalobkyně, zda vypovídal jako obchodní partner žalobkyně nebo jako fyzická osoba. Navíc partnerem žalobkyně byla společnost PARACO, nikoliv Ing. P. Ž., i když ze svého postu jednatele a jediné osoby vykonávající za společnost činnost, měl pro žalobkyni sám tvrzené práce provádět. Jinak je třeba vycházet ze znění § 96 odst. 1 daňového řádu, podle kterého *je každá osoba povinna vypovídat jako svědek o důležitých okolnostech při správě daní týkajících se jiných osob, pokud jsou jí známy; musí vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat.*

Jak vyplývá z protokolu sepsaného dne 26.4.2011 byl Ing. P. Ž. poučen ve smyslu ust. § 96 daňového řádu. Dotaz na poměr svědka k projednávané věci mezi poučovací povinnosti nepatří, navíc byl zúčastněným osobám znám. Jednání vždy vede správce daně a je na něm, jaký postup zvolí, není-li v rozporu se zákonem. Pokud neumožnil slyšenému Ing. P. Ž. vypovídat spontánně, jak tvrdí žalobkyně, nedopustil se žádného pochybení. Žalobkyně měla možnost klást mu otázky a tak ovlivnit rozsah i zaměření prováděného výslechu.

Jak vyplývá z obsahu žaloby žalobkyně převážnou část svých námitek směřovala proti postupu správce daně a žalovaného při odůvodnění jejich rozhodnutí. Tvrdila, že ve všech písemnostech se kombinují vlastní konstatování správce daně s rozsáhlými citacemi z protokolů a tím k zahlcení množstvím písemného materiálu, když rozhodující pro ni bylo pouze posouzení důkazních prostředků správcem daně. Nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že vzhledem k požadavku správce daně na prokázání obdobných plnění od společnosti PARACO za období říjen 2010 měla doložit písemné výstupy ze spolupráce s touto společností za měsíc prosinec 2010. Tvrdila, že jí nebyla uložena žádná záznamní povinnost, proto si žalovaný o takové její povinnosti nemůže učinit závěr. Žalovaný se od počátku soustředil pouze na část subdodávek od společnosti PARACO, i když tato společnost spolupracovala také na zadávacích řízeních.

Tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou. Podle § 72 odst. 1 zákona o č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty v platném znění (dále jen „zákon o DPH“) má nárok na odpočet daně plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Ve smyslu § 73 cit. zákona prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem.

Z citovaného vyplývá, že břemeno tvrzení i důkazní břemeno leží na žalobkyni, která splnila v první fázi svou povinnost tím, že předložila bezvadné formální doklady. Uskutečnění zdanitelného plnění v nich deklarovaného správce daně zpochybnil poukazem na šetření učiněná v řízení o daňové povinnosti žalobkyně za období říjen 2010. Důkazní břemeno o tom, že se deklarované plnění fakticky uskutečnilo, se tak znovu přesunulo na žalobkyni. Bylo pak již na ní, jaké důkazní prostředky má k dispozici a správci daně předloží. Z listin založených ve správním spise jsou patrné důvody, které správce daně a následně i žalovaného vedly k závěru, že charakter práce a její rozsah, jak ho popisuje žalobkyně a konečně i Ing. P. Ž. za společnost dodavatelskou, předpokládají vyhotovení písemných výstupů z poskytnutých činností. K tomu závěru se konečně přiklání i krajský soud a uzavírá, že pokud ani jedna ze stran, které se tvrzeného závazkového vztahu zúčastnily, neměla k dispozici žádný písemný výstup z jejich spolupráce, dostala se žalobkyně, která musí uskutečnění zdanitelného plnění prokazovat, do důkazní nouze. Její tvrzení o plnění uskutečněném pouze ústní formou se tak stává nevěrohodným právě s ohledem na rozsah, charakter a složitost prací, které dle žalobkyně, resp. jejího statutárního zástupce Ing. P. K., Ing. P. Ž. údajně pro žalobkyni vykonával za společnost PARACO. Navržené důkazní prostředky, t.j. výpovědi svědků Ing. P. P., P. P. a J. H. pochybnosti o

poskytnutí plnění případně o jeho rozsahu nevyvrátily. Uvedení svědci nebyli jednání mezi Ing. P. K. a Ing. P. Ž. osobně přítomni, jednali pouze s Ing. P. K. Ten jim ústně nebo formou heslovitých písemných záznamů předával připomínky, které k jednotlivým zakázkám měl získat od Ing. P. Ž. Oprávněnost pochybností o rozsahu prací potvrzuje i skutečnost, že žalobkyně neprokázala počet schůzek v tvrzeném rozsahu. Obě smluvní strany se shodly na tom, že výstupy z činnosti společnosti PARACO byly žalobkyni předávány v jejím sídle. Pokud Ing. P. K. zmínil, že s Ing. P. Ž. jednal i v jeho bydlišti, tuto informaci nepodložil žádným věrohodným důkazem a nepotvrdil ji ani Ing. P. Ž. Krajský soud se zcela ztotožňuje se závěry správce daně, jak je vyjádřil na str. 8 a 9 zprávy o daňové kontrole neboť vycházejí z objektivních zjištění. Tím je především kniha návštěv, ze které vyplynulo, že Ing. P. Ž. navštívil Ing. P. K. v listopadu a prosinci 2010 celkem čtyřikrát a schůzka nikdy nepřesáhla 25 minut (konkrétně zaznamenané návštěvy trvaly 15, 20, 5, a 15 minut). Tvrzení Ing. P. K., že osoby dlouhodobě spolupracující vstupují do budovy neformálně jsou v rozporu s tím, že Ing. P. Ž. se zapisoval v knize návštěv i když do budovy vstoupil jen na 5 minut. Pokud by bylo pravdivé tvrzení Ing. P. K. ohledně naznačeného neformálního vstupu do budovy žalobkyně, pak zejména při tak krátké návštěvě by tyto výhody Ing. P. Ž. nepochybně využil.

Krajský soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobkyně, že hodnocení důkazů ze strany správce daně nebylo podrobné a úplné, jak tvrdí žalovaný. Ten ve svém rozhodnutí odkázal na konkrétní strany zprávy o kontrole a z nich je patrné, že správce daně hodnotil všechny shromážděné důkazní prostředky, i když někdy zbytečně obsáhle, a vždy nejprve popsal co uvedl svědek nebo Ing. P. K. jako statutární zástupce žalobkyně. Následně sdělil svoje stanovisko k obsahu důkazního prostředku a jeho věrohodnosti. Nicméně to, jak tyto důkazní prostředky vyhodnotil je ze zprávy o daňové kontrole dostatečně seznatelné.

Žalobkyně namítala, že správce daně primárně hodnotí důkazní prostředky a volí jen ty z nich, které provede jako důkaz a následně provedené důkazy hodnotí podle ust. § 8 daňového řádu. Krajský soud k tomuto postupu správce daně nemá zásadní výhrady. Ve smyslu ust. § 102 odst. 4 *v odůvodnění rozhodnutí, které bylo vydáno na základě dokazování, správce daně uvede, které skutečnosti má za prokázané, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jak věc posoudil po právní stránce.* Podle § 8 odst. 1 daňového řádu *správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.* Podle krajského soudu správce daně a žalovaný, který převzal jeho závěry, podle citovaných ustanovení postupovali a krajský soud se s jejich závěry ztotožnil. Naopak žalobkyně ani v žalobě neuvedla konkrétně, který důkazní prostředek hodnotili chybně a z jakých důvodů.

Žalobkyně označila za nesprávný závěr žalovaného, že vzhledem k požadavku správce daně na prokázání obdobných plnění od společnosti PARACO

za období říjen 2010 měla doložit písemné výstupy ze spolupráce s touto společností za měsíc prosinec 2010. Tvrdila, že jí nebyla uložena žádná záznamní povinnost.

K tomu krajský soud podotýká, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by závěry týkající se daňové povinnosti za zdaňovací období říjen 2010 ovlivnily rozhodnutí týkající se zdaňovacího období prosinec 2010. Pokud však správce daně vyslovil pochybnosti ohledně prokázání uskutečnění obdobného zdanitelného plnění za říjen 2010, je třeba souhlasit s jeho závěry, že žalobkyně měla dostatek času k tomu, aby si pro pozdější zdaňovací období vyžádala od společnosti PARACO podklady v takové podobě a v takovém rozsahu, aby nedávaly důvod k pochybnostem o uskutečnění a rozsahu deklarovaného zdanitelného plnění. Není sporu o tom, že správce daně neuložil žalobkyni žádnou záznamní povinnost a takový postup ani nebyl třeba, když povinnost prokázat uskutečnění zdanitelného plnění vyplývá přímo ze zákona (viz § 72 zákona o DPH).

Krajský soud se nijak nezpochybňuje pravdivost tvrzení žalobkyně, že v obchodním vztahu je pro ní prioritou její hospodářský výsledek a s tím spojené činnosti. Nicméně ani za této situace nelze přisvědčit jejímu postoji, že této prioritě je nutno podřídít i požadavky kladené na ní zákonem. Žalobkyně si měla být vědoma povinnosti prokázat uskutečnění zdanitelného plnění a měla od svého obchodního partnera, společnosti PARACO, potažmo od Ing. Pavla Žida, požadovat předání podkladů v písemné nebo jiné uchovatelné podobě. Takový postup slouží i ke kontrole rozsahu prací, za které žalobkyně společnosti PARACO platila, a to nemalé částky. Navíc, jak bylo vzpomenuáno shora, věděla, že správce daně při kontrole daně z přidané hodnoty za říjen 2010, tedy za zdaňovací období, které kontrolovanému období bezprostředně předcházelo, již uskutečnění zdanitelných plnění dle dokladů vystavených společností PARACO šetřil a žalobkyně nakonec, jak sama uvádí ve svém odvolání, „vyjádřila vůli vyloučit fakturu od společnosti PARACO z přijatých plnění“.

Zástupkyně žalobkyně při jednání před soudem tvrdila, že úřední záznamy sepsané správcem daně dne 14.3.2011 a 28.3.2011 zjevně sloužily k získání podkladů od společnosti PARACO. K jejich obsahu se krajský soud nemohl vyjádřit, neboť nejsou obsahem správního spisu ani příloh předložených žalobkyní a žalovaný se ve svém rozhodnutí na ně neodvolává. Nelze však označit za nezákonné, pokud si správce daně při šetření u společnosti PARACO ověřoval rozsah spolupráce této společnosti se žalobkyní.

Závěrem pak krajský soud ještě dodává, že ve shodě se žalovaným pokládá pro správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí za nepodstatné, pokud správce daně v řízení o odstranění pochybností za zdaňovací období prosinec 2010 položil Ing. P. Ž. i otázky ohledně roku 2011. Tyto otázky ani odpovědi na ně podle názoru krajského soud nijak neovlivnily závěry, které učinili správce daně a žalovaný ve věci daňové povinnosti žalobkyně za zdaňovací období prosinec 2010.

Protože krajský soud neshledal v postupech správce daně ani v jeho závěrech pochybení a stejně hodnotil i závěry, které ve věci učinil žalovaný, žalobu jako nedůvodnou dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo mu proto právo na náhradu nákladů řízení. Účtoval jízdné služebním vozidlem z Brna do Hradce Králové a zpět. Protože však byly tyto náklady žalovanému přiznány ve věci 31 Af 108/2012, které proběhlo u zdejšího soud ve stejný den, krajský soud o nákladech řízení rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 18. června 2013

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu